73ste Jaargang — N° 10 Zaterdag 9 Maart 1929

DE POSTRIJDER

DER PROVINCIE LIMBURG

WEEKBLAD VERSCHIJNENDE ELKEN ZATERDAG.

AANKONDIGINGEN.
Prijs per regel . . . . fr. 1.00
Tusschen Allerlei- en Provincienieuws fr. 2.00
Vonnissen en Doodsberichten . fr. 3.00
KLEINE AANKONDIGINGEN:
Van 1 tot 4 regels . . . . fr. 1.50
Elke regel meer . . . . fr. 0.50
Voor meer dan één inlassching, prijs volgens akkoord.
Alle aankondigingen en mededeelingen moeten ons toekomen voor Donderdagmiddag.

BUREEL EN REDACTIE:
Drukkerij COLLEE
Naaml. Maatschappij
TONGEREN.
Postcheksrekening nummer 84835.
Telefoon 12.
Abonnementsprijs: fr. 12.50 per jaar, vooraf betaalbaar.
30 centimen het nummer.
Alle toezendingen van geld, brieven en aankondigingen, moeten franco gedaan worden aan den uitgever.

Voor jeder kompe van een Gedenkstuk van Eerste Communie
(jongen of meisje) biedt het
Huis C. VELGHE & Co
80-82, Maestrichterstraat,
Tongeren
EEN MOOI GESCHENK ALS AANDENKEN

Wat wij nooit mogen vergeten.

Bij 't naderen der zoo belangrijke verkiezingen die uit jaar in ons land moeten plaats hebben, wordt er veel gesproken en geschreven over 't gevaar dat het socialisme en andere extremistische gedachten opleveren. De dagbladen doen den aanval rechtstreeks tegen de meer en meer opkomende revolutionnaire beweging, maar vergeten wel eens er bij te voegen dat deze droevige sociale toestand enkel zijn oorsprong vindt in 't liberalisme, ontstaan door de rationalistische geestesknedenij der Hervorming.

Wat wij zoo jammerlijk op zedelijk en economisch gebied betreuren is ons door de liberale leer geschonken.

Wie heeft te allen tijde de totale onafhankelijkheid van 's menschen verstand verdedigd ? Wie heeft onderwezen dat wij niets van een bovennatuurlijk gezag te vreezen hadden ? Kennaat dat de ongebondenheid van den enkeling als een dogma is aanvaard, wie kan mij dan nog beletten theorieen aan te kleven, die misschien wel naadelig kunnen zijn voor de algemeenheid, maar die voor mijn persoontje noogst voordeelig zijn.

Elke tusschenkomst, van welk gezag ook wordt, dan een aanslag op mijne heiligste rechten.

Het liberalisme, door zijne goddeloosheid, door zijne diepen haat jegens ieder geestelijk gezag, heeft de maatschappij geleid op de wegen eener wilde zeedeloosheid en zulke afgrijselijke economische wantoestanden geschapen, dat, deze natuurlijk aanleiding moesten geven tot 't kweeken der roode en communistische gedachten.

Nooit ware zulke sociale ontreiderings mogelijk geweest, hadde de massa hare levensovertuigingen blijven bouwen op de groote onsterfelijke grondvesten der rechtvaardigheid en der liefde, zoo meesterlijk in den Decaloog uiteengezet.

Maar de liberalen, in hunne verbindheid, hebben alles in 't werk gesteld om den haatroep van den goddeloozen Voltaire : « Ecrasez l'infame » onder 't volk te verspreiden, zij hebben 't politiek leven, den regeeringsvorm doordrongen van een klein-sectarisch anti-clericalisme, zij hebben niet opgemerkt den wroetenden arbeidersweerstand tegen de priesters en de koninklijke hierarchie op te hitsen en deze ongelukkigen te doen gelooven dat heel hun lijden zijnen oorsprong vond in de hardvochtigheid der kerkmenaars, die enkel ten dienste schenen van 't groot kapitalisme.

Dat is de waarheid en toen vroeger jaren, in Frankrijk en in ons land de gouwdenstige plechtigheden werden gestoord, de processien op eene barbaarsche wijze uiteengereven, de ruiten van kerken en kloosters verbrijzeld, priesters en kloosterlingen aangevallen, dan geschiedde zulks niet onder de leiding van communisten, maar wel van liberale drijvers.

Wie zal ook vergeten den gruwelijken aanslag op de gewetensvrijheid, door het liberaal Ministerie van 1879 gepleegd, toen de Kamers gedwongen werden de noodlottige schoolwet goed te keuren ?

Alles hebben de liberale leiders in 't werk gesteld om de goddelooze begrippen in het hart van het volk te dooden. En nu komen diezelfde heeren klagen en weenen over de wanorde die onze hedendaagsche samenleving kenmerkt.

Liberalen, onderzoekt uw geweten. Gij zijt het, die, met God te loochenen, al ander gezag hebt helpen begraven. Indien er geen Oppermeester is, waarom moet 't volk dan nog langer uwe wetten erkennen ? Op wat steunt dan nog uwe macht ?

***

Het liberalisme dat geenszins de partij der orde mag genoemd, is sevens gegrondvest op de meest hartelooze en achterlijke sociale reactie.

Wat hebben de liberale politiekers ooit verwezenlijkt op maatschappelijk gebied ? Zij hebben de andere partijen belet den weg der gezonde demokratie te bewandelen, die ernstige sociale wetten ten voordeele der arbeiders en bedienden vonden in de talrijke leiders de hevigste bekampers. Nooit hebben die heeren iets begrepen van onze georganiseerde bewegingen ; zij bleven het naeijk individualisme aankleven, dat bevat de geringen te kunnen bedwingen. De klassenstrijd, nu door 't socialisme verdedigd, vindt heel natuurlijk zijnen oorsprong in de anti-volksgezinde houding der liberale leer.

Niets positiefs hebben zij in hun zoo gelegd vaderlandsch programma ; tot oplossingen zijn ze totaal onbekwaam ; heel hun arsenaal bestaat in het uitbuiten der hoogdrijvende malaise tegenover de andere partijen.

En zoo vergelijkt ergens een schrijver de liberalisme aan eene « publieke vrouw der politiek, die zicher elke regeeringscombinatie loopt.

***

De bezorgdheid voor het algemeen welzijn is bijzaak ; teikens er eene beslissing dient genomen, kijkt men eerst naar de eischen der liberale partij. Dit hebben we nog kunnen bevestigen met het stabiliteitsplan onder de Regeering Poullet.

Wie is daarbij vergeten, de agitatie beneden alle waardigheid, die zij in de noodzaak verwesten die het overbrengen van de vaandels der afgeschafte regimenten naar het Museum ? Kon men toen in hunne aigolaten niet lezen dat minister Poullet het leger kwaadwillig uitbeende om in overeenstemming met de socialisten het land gemakkelijker aan de Roches te kunnen overleveren ?

Die razende, kleingeestige, domme commentaren zijn nog frisch in leiers geheugen.

Klein is de liberale partij altijd geweest in hare politiek ; zoolang zij dien weg blijft gewandelen zal zij zich in den ban der ernstige, ontwikkelende geesten plaatsen en nooit aanspraak maken op overwegenden invloed.

DE SOCIALISTISCHE TOEKOMSTSTAAT.

Eene halve eeuw geleden voorspelde Karl Marx, de grondleggers van het wetenschappelijk (!) socialisme, dat de kapitalistische maatschappij van zelf zou meenstorten.

Lasalle hield voor, dat de rijken altijd rijker en de armen altijd armer zouden worden.

Anderen hielden voor dat er maar een afdoende middel was tegen de maatschappelijke wanorde, namelijk de sociale revolutie.

In Juli 1926 zegde Vandervelde op eene vergadering van de socialistische federatie van Brussel :

« Sedert den oorlog hebben wij op socialistisch standpunt eene prachtige zakenles geleerd. Wij hebben door de ervaring geleerd, dat het voor de arbeiders niet voldoende is de politieke macht te verweren. De vraagstukken die dienen opgelost, zijn van internationalen aard ».

Hij voegde er bij : « Het brood staat aan 3,40 fr. Het indexcijfer zal weldra hooger staan dan 610. Wij zijn in de Regeering met onze vijanden van gister. Wij moeten belastingsmaatregelen stemmen, waarmee wij gisteren niet instemden. We zouden moeten blind zijn om niet te zien welk voordeel de communisten en uit dezen toestand halen ».

Vandervelde, Anseele, Huysmans en Wauters helpen mee om den Staatseigendom der Belgische spoorwegen ter uitbating toe te vertrouwen aan eene nationale maatschappij.

Maar in Mei is 't weer kiezing.

Aan 't hoofd van 't programma der socialisten staat nu weer :

Zich verzetten tegen elken geheelthelijken of geheelen verkoop van een staatsdienst.

Met het collectivisme durft men niet meer inpakken. Er zijn wel redens toe. Want :

Anseele, Mathieu, Debunne, Claudde, Balthasar en anderen maken deel van een dozijn kapitalistische naamlooze maatschappijen, die tot 18 % dividenden uitkeeren aan de aandeelhouders, en hoogere « tantieme statutaires » aan beheerders en 's commissarissen.

De werkleden werkzaam in de roode fabrieken die buiten de groote centrums zijn gevestigd, moeten werken aan tarieven die 10 à 15 % lager zijn dan in de steden.

In geene enkele van de fabrieken wordt familietoeslag toegepast.

In Congo hebben Anseele, Mathieu en Cons, nu de « Kuzizi » gesticht om katoen te winnen en het negervolk uit te buiten.

Arthur Wauters, broeder van den gewezen socialistischen minister, heeft de kapitalistische inrichting van de Gentsche socialisten afgekeurd.

Van Marx tot Anseele, wat blijft er van de socialistische leerstelsels nog over ?

MOEDERS.

Wat is ze schoon, die moeder, die te midden harer kinderen gezeten, de grootsche onderwijst door hare heuzame lessen : de kleinen verzorgt en vertroetelt door hare nooit verzwakte moederliefde.

Bij het kleine meisje reeds bemerkt men dat moederlijk gevoelen van teerhartigheid en zorg wanneer zij, met de pop krachtdadig tegen het hart gedrukt, de kamer op en neer wandelt. Het is de ontkiemende moederliefde die in haar hartje opschiet wanneer zij met bezorgdheid en toewijding klein broertje tracht in slaap te sussen of moeder trouwhartig bijstaat in de verzorging van den kleinen kleuter.

Moederliefde wordt echter niet met den moeder gemeten naar het aantal kinderen, maar echte moederliefde streekt zich uit tot de verste nooiwensigheden en elk moederhart staat wijd open voor elk kind dat aanspraak maken kan op de liefde.

De ongetrouwde vrouw kan kinderen helpen, verzorgen, onderwijzen en voorlichten met een moederlijk gevoelen, elke vrouw aangeboren en vaak gebeurt het dat zij door een blik van een paar lachende unschuldige kinderoogjes eigen leed en kommer leert vergeten.

Zoo is elke vrouw moeder, is zij 't niet naar de natuur, zij is 't althans naar den geest, want de liefde van elke vrouw is te willen geven, te koesteren te beschermen. Zoo zijn er vrouwen die hooit het geluk hadden moeder te zijn aan eigen kinderen en die toch de moederliefde in haar volheid doorleven ; meestal zijn het ook deze vrouwen die, na de echte moeder, de nuttigste leden worden in de maatschappij, want het wordt haar een behoefte het te veel liefde dat zij in het hart dragen aan andere nede te deelen.

Gelukkig staan er tegenwoordig in het leven vele wegen voor de vrouwen open, waarin zij het beste dat zij hebben, het moederlijk gevoel, kunnen ontplooien.

Dubbel gelukkig is de vrouw die dat kan begrijpen en die al haar toewijding, haar offervaardigheid, haar moederliefde kan leggen in het vak of de taak die haar zijn aangewezen. Ook het werk waarnaar ze haar krachten wijdt zal onder haar moederlijke zorg vruchtt opleveren en de maatschappij zal er baat in vinden.

Onze tijd heeft goede moeders noodig, moeders in den breedsten zin des woords : gehuwde vrouwen die een eigen gezin hebben en die alle kinderwees met de zoetste zorgen om de heiligsten hunner huwelijksplichten te kwijten en zielen te geven aan God ; ongehuwde vrouwen die die gredenige moeders worden van zoovele kinderen die geen eigen moeder meer hebben, van vele sociale en liefdadige instellingen, die maar bloeien kunnen onder de warme liefde van een moederlijk gevoelen en den zoeten balsem van een teeder vrouwenhart.

Moeders, die alleen bezorgd zijn om 't geluk van anderen en hun eigen leed kunnen vergeten ; moeders, die aan de maatschappij in het algemeen en aan ieder in het bijzonder zullen geven van den schat hunner schoone ziel.

BUITENLAND

ENGELAND.

Een moedige vrouw. — Op 81 jarigen ouderdom overleed te Portsmouth, de brave Jane Rebecca Whall, die voorzeker bij 't groote onderhoor van St-Pieter zal kunnen profiteeren van des Heeren woorden : haar wordt veel vergeven omdat zij veel bemind heeft.

Het mensch had een heiligen afschrik van het woordje « weduwe », dat voor den naam van zoovele vrouwen prijkt en telkens Onze Lieve Heer haar een man ontnam. Treurde zij den kortst mogelijken tijd over het onherstellbaar verlies en trok dan moedig op zoek naar een nieuw slachtoffer ... verschooning, nieuwen echtgenoot. En of het brave mensch ook chance had in 't zoeken! Of hare groote liefde beloond werd! Op 71 jarigen ouderdom trok zij overgelukkig haar zevenden hemel binnen en toog zij moedig aan 't dresseeren van haar zevenden man. Rekords van laagen duur haalde zij niet meer, maar het rekord der snelheid in trouwen haalde zij omlaag door op elf jaar niet minder dan driemaal te huwen. En of het goede mensch de nagedachtenis van hare echtgenooten in eere hield ! Het kostbaarste halssnoer beteekende niets voor het mensch, doch de trouwe echtgenote droeg de zes ringen harer eerste serie mannen als een kostbaar pand om den hals, waaraan hare vereerders zoo vaak gehangen hadden. En fier op hare warboden echtgenooten was zij ook. Op zekeren dag, in den tijd dat zij haar zesden man aan 't verslijten was, moest zij eens voor den rechter verschijnen en toen deze haar verzocht te zweren, stak zij trotsch de hand op waaraan zes trouwringen blinkten.

Nu is zij niet meer en naar wij hopen en wenschen geniet zij in den hemel al de beloning voor haar leven van opofferingen, leven waarin zij voor zeven mannen achtereenvolgens hun pot kookte, knoopen aan hun jassen naaide enz. Tenzij St-Pieter haar zoo onbarmhartig behandelde als den sukkelaar welke zich eens bij hem aanbood en bekennen durfde dat hij driemaal gehuwd was en voor antwoord kreeg : de hemel is voor geen gekken !

YOUGO-SLAVIE.

Een slachting in den trein. — EEN ZINNELOOZE DOODT 3 MENSCHEN EN WEEST ER VIER ANDEREN. Zaterdag morgen, ontwaakten de reizigers van een trein der lijn Skoplje-Mitrovitska, na een slechten nacht te hebben doorgebracht, uit hunnen slaap. De aandacht van zoo hunnee werd dadelijk gaande gemaakt door den opgegroeten. Meer voorzeel hadden zij niet ; het wild scheen de laatstreek verlaten te hebben, althans zij vonden er geen.

Sinds zijns broeders dood had Leonard het gemijden opgegeven ; 't was overigens als nutteloos. De tijd scheen hem eindeloos en woog hem zwaar ; ook de meest ontzoete hem en hij voelde zijns broeder dood thans erger, dan op den dag dat deze begraven werd. Ook lieten zich de verschijnselen der koorts, die zijne drie gezellen ten grave gesleept had, niet wachten. Helaas ! hij kende te veel de beteekenis van die loomheid, die zich soms over gansch zijn lichaam verspreidde, om dan plots te veranderen in eene hevige pijn, die snel als eene bliksemstraal hem door gansch het gestel schoot. Zoo was ook Tonis ziekte begonnen.

Zou dat dan ook zijn einde wezen ?...

En hij, die steeds roekeloos de avonturen gezocht had, ridde en beefde nu wanneer hij daar aan dacht. Hij zag zijn laatsten strijd om het leven : hij zag hoe Otter hem op de sterke armen nam om hem te dragen naar de zijzame graf, hem met aarde bedekken en dan, met een zucht dit vervloekte oord verlaten.

Zoo zat hij uren en uren te droomen, zonder er te kunnen toe besluiten de noodlottige plaats te ontvluchten, waar niets hem weerhield dan de woorden van eenen stervende.

— Baas, zegde Otter hem ten slotte, ge zijt ziek.

— Oh, Otter, maar een weinig.

— Toch wel, baas. Gij hebt niets gezegd, doch ik die zie, ik die waak, weet beter. De koorts heeft u met haren vinger aangeraakt weldra zal zij u met haren klauw vatten en dan, baas....

Dan, Otter, goeden avond !

— Voor u, goeden avond, baas ; doch voor mij ! Gij denkt te veel en gij hebt niets te doen ; dat is 't wat u ziek maakt. Laat ons liever vertrekken, baas, en opnieuw aan 't graven gaan.

— Een graf misschien, zoals mijn broer.

— De waarheid is, vervolgde Leonard dat we gek zijn. Het is nutteloos dat we hier blijven zonder eten, zonder drinken, met niets dan de koorts voor onze oogen, wachtende op eenen niemendal. Doch wat baat het ? Gekken en wijzen, wij loopen allen den dood te gemoet. O, die hoofdpijn, die hitte en geen gram kinina die ons rest. Ik moet buiten ! zegde hij en verliet de grot, gevolgd door Otter.

En hij ging naar het graf zijn broeders. Eene wolk had de maan bedekt en in de duisternis stonden zij daar, te wachten tot de nachtvorstin terug verschijnen zou.

Terwijl zij daar stonden bereikte eensklaps een kermend gezucht hunne ooren ; de stem werd levendiger en eindigde in een luid, aanhoudend geroep.

— Wat is dat ? sprak Leonard en blikte in de schaduwe aan de overzijde van het ravijn, waar het geroep scheen opgegaan te zijn.

— Ik weet niet, antwoordde Otter ; als het geest is, is het de stem van iemand die hare dooden komt beweenen.

— Wij allen hebben hier dooden te beweenen, zegde Leonard en terwijl hij sprak liet een nieuwe kreet zich hooren. Juist kwam de maan opnieuw te voorschijn in volle helderheid en nu zagen zij het wezen dat in den nacht, op die verlaten plaats, zoo weemoedig riep. Want daar, op geen twintig passen van hen, aan de andere zijde der diepte zat op eene rots eene opgeschoten vrouw, de handen wringende als in wanhoop en lijden.

Met eenen uitroep van verbazing snelde Leonard naar die plaats, gevolgd door Otter. Zoo scheen de vrouw in hare smart verdiept dat zij hen niet hoorde of zag. Toen zij naast haar stonden, zag zij hen nog niet want zij hield haar gelaat verborgen in hare beenderige handen.

(Wordt vervolgd).

MENGELWERK van « DE POSTRIJDER ».

— 5 —

HET VOLK VAN DEN MIST

DOOR

H. RIDERHAGARD.

Na die ramp was Leonard er voor, de ondernemingen op te geven, maar alsof het toeval er voor zorgde, 's anderendaags vond men meer goud dan ooit en Thomas, in zijnen zucht naar het vergaren van geld, zuchtte die door menigen tegenspoed was verscherpt, wilde van geen terugkeeren hooren.

Zij herbouwden dus de hut op eene hoogere en gezonder plaats en bleven. Doch op een ongelukkigen dag verdwaalde Thomas, die op jacht was, in het kreupelhout en was verplicht den nacht door te brengen in den koorts verspreidenden mist. Eene week later kloeg hij van pijnen in den rug en in het hoofd — drie weken later was hij dood.

Dat overwoog Otter, daaraan en aan zoovel anders dacht Leonard in de lange uren die hij waakte naast zijns broeders lijk. Nooit te voren had hij zich zoo eenzaam, zoo ongelukkig, zoo vreemd aan alle hoop en liefde gevoeld. In gansch de wereld kende hij geen vriend meer, tenzij hij dien platneus van een Kaffer, Otter, een vriend moest noemen. Zoo vele jaren was hij reeds uit Engeland vertrokken en de weinige bloedverwanten, die hij achterliet, de schoolkameraden die hij er eens had bezeten, bekommerden zich niet om de twee avonturzoekers en waren denkelijk reeds hun bestaan vergeten.

Ja, daar was nog Jane Beach, doch sedert dien avond van het afscheid, nu zeven jaar geleden, had hij niets meer van haar vernomen. Tweemaal had hij geschreven zonder antwoord te krijgen op zijne brieven. Hij had daarbij het schrijven opgegeven, want Leonard was een trotsch man ; ook was het onmogelijk dat ze niet antwoordde, omdat zij zich in de onmogelijkheid bevond, zulks te doen.

Was zij dood, was zij met den jongen Tonis gestouwd ? Wanhopige onzekerheid, aant ondanks de jaren, die vervlogen waren gevoelde hij wel dat de liefde voor Jane in zijn hart nog niet was uitgedoofd. Immers, van heel dien tijd van ballingschap, arbeid en zoeken naar het onbereikbare, was haar beeld en hare herinnering nooit uit zijnen geest geweest, alhoewel niets van haar hem bijgebleven was dan hare afscheidsgift : het gebedenboek met eene harer haarlokken. Neen, de wildernis is de plaats niet, waar een man zijne eerste, innige liefde vergeet.

Doch wat zou hij nu gaan doen ? De plaats, waar hij zich bevond, was uitgeput. Goud was er genoeg, doch het was, in de quartzade en van 't gebergte verborgen en om het daar uit te halen, waren er machienen en kapitaal noodig. Bovendien waren zijne Kafferbedienden hem ontvluchtt en in dit seizoen was er niet aan te denken er andere te verkrijgen. 't zou dus alweer eene ontgoocheling meer zijn ; naar Natal moest hij terug, om opnieuw geluk te zoeken. In de slechtst veronderstelling kon hij toch nog als transportrijder den kost verdienen.

Plotseling echter herinnerde Leonard zich zijne belofte : voort te gaan met zoeken tot ter dood. Welnu, hij zou zijn woord gestand blijven — tot ter dood ! En hij herinnerde zich tevens de profecie van zijnen stervenden broeder, dat weelde hem overkomen zou.

Zekerheid, dat was slechts de inbeelding van eenen stervende. Lange jaren, immers, achtervolgde Thomas dat droombeeld : schatten te vergaren om het huis der Outrams door rijkdom en weelde terug in nieuwen luister te brennen. Was 't dan te verwonderen dat in de schrikkelijke ure des doods, een man van zijn slag in een visioen zijn levensdoel bereikt zag, al was het dan ook maar door de hand zijns broeders ? Doch, hoe vreemd had hij hem niet aanschouwd ! Met wat overtuiging had hij niet gesproken ! Wat er ook van zij, voor eene tweede maal had Leonard gezworen de ondernomen taak voort te zetten en hij zou het doen tot het einde, er mochte van komen wat wilde.

Zoo overwoog en sprak hij, in de laatste wacht naast dit levenlooze lichaam, dat eens zijn broeder was. Van tijd tot tijd slechts stond hij op om tot aan den ingang der grot te gaan ; hoe meer de avond naderde, hoe heeter en stiller het werd, terwijl donkere wolken zich aan den gezichtemder opeen pakten.

— Daar zal een nieuwe donderstorm opkomen, sprak Leonard luid op ; ik wenschte dat Otter terugkeerde, om tot de begrafenis over te gaan ; anders moeten we wachten tot morgen.

Ten slotte, een half uur voor het invallen der duisternis, verscheen de dwerg aan den ingang der grot, meer op een gnoom gelijkende dan op een mensch. Over zijne breede schouders was een hert gebonden en in de hand droeg hij een tuil lelien.

En toen begroeven de twee Thomas Outram, daar in zijn eenzaam graf dat hij zelf gegraven had en in de verte hief de rollende donder een « Requiem » aan ; een passend einde voor een zoo bewogen en stormachtig leven !

OTTER GEEFT RAAD.

Wanneer de begrafenis was afgeloopen en Thomas Outram zijnen laatsten slaap onder zes voet aarde en steenen sliep, nam Leonard het gebedenboek, dat hem door Jane Beach was gegeven en dat geheel zijne bibliotheek uitmaakte en bij het licht der bliksemstralen las hij over het graf het officie der dooden. Daarna gingen Otter en hij naar de grot terug om te eten en toen dit maal stilzwijgend afgeloopen was, deed hij den dwerg voor hem komen plaats nemen, de lantaarn tusschen beiden geplaatst.

— Otter, sprak hij, ge zijt een getrouw man, verstandig in uwe soort. Ik zal u eene geschiedenis vertellen en u iets vragen.

— Spreek op baas, antwoordde de dwerg mijne ooren zijn geopend ; en zijne groote zwarte oogen bleven onafgewend op zijns meesters aangezicht gericht.

Toen vertelde, in korte woorden, Leonard de geschiedenis van zijn broer en van hem zelven ; hoe zij hun vaderland hadden verlaten, ellendig en arm, hoe zij gezworen hadden elders fortuin te zoeken ; hoe zij zeven jaar de rijkdommen hadden nagejaagd en rondgezworven in Afrika en hoe hij, ten slotte, aan zijn stervenden broeder nad gezworen zijn leven te besteden aan het volbrengen van hunnen eed.

— Goed, baas, was het antwoord van Otter, een eed is een eed, en wie eerlijk is houdt woord. Doch hier kan geen rijkdom vergaard worden, want het goud dat er is, ligt verborgen in de rotsblokken die te zwaar zijn om te vervoeren en wanneer men het goud toch niet tooveren kan. Zelfs als de koorts ons spaart kunnen we niet niets uitrichten. We mooten « trekken » baas en elders zien te gelukken.

— Luister dan, Otter, want de vraag is deze : de baas die dood is, had een droom, alvorens hij stierf ; hij droomde dat ik de rijkdommen zou winnen, dat ik ze winnen zou door medehulp eener vrouw en dat ik op deze plaats zou wachten na zijn dood. Zeg nu Otter, gij, kind der wildernis, wat moet ik doen ?

— Blijven ! wedervoer de dwerg op beslisten toon ; de woorden der stervenden, op den rand van het graf uitgesproken, zijn waarheid in mijn land. Hij heeft u gezegd dat gij de schatten zult winnen, welnu, gij zult zegepralen en eens zal het groote huis in uw vadrland terug het uwe zijn. Laat ons aan 't bevel van den doode gehoorzamen en wachten.

. . . . . .

Zeven dagen waren voorbijgegaan en den avond van die zevenden dag zaten Leonard Outram en Otter andermaal bijeen in hunne grot op « Grafberg », zooals zij de noodlottige plaats hadden genoemd. Zij spraken niet, daar hadden ze stof genoeg voor. Zij hadden den ganschen dag gejaagd en niets geschoten dan een vogel, dien zij [illegible]